

C O V I S T E
C O M I S T E

NAPISALA
ILUSTRIRALA
India Funari

iz
čudo višće
MAŠTE

NAPISALA I
ILUSTRIRALA:
India Fonarić

Jednoga dana, kad sam imala samo četiri godine, čuvala me baka i rekla da sam ja „njena mala garavica“. Iako nisam znala što to znači, toga se trenutka u bakinom dnevnom boravku, a i u mojoj glavi, rodilo čudovište pod imenom **GARAVAC**.

To je čudovište pomalo nalikovalo na krokodila: imalo je oblu glavu, na glavi male tamne oči, a u ustima redove oštarih zubi. Bilo je crno, ljjigavo i sluzavo. Tijelo mu je bilo prekriveno ljuskama. Na dugim leđima imalo je tri- četiri bijele fleke, noge su mu bile kratke s dugim pandžama i djelovalo je kao da gmiže ogromnom brzinom, a ne da hoda jer su mu se kratke noge jedva nazirale. I najhrabriji junak bi progutao knedlu kad bi ga vidio.

Od tog trenu sam se počela bojati ići u bakinu sobu i u glavi su mi se počele stvarati brojne izlike. Kad bi mi mama rekla da legnem u krevet i spavam, ja bih odgovorila: „Ne mogu mama, Garavac je ispod kreveta i želi da me gricne! Mogu li spavati kod tebe u sobi?“

Mama bi se tada sažalila i dopustila mi da spavam s njom u sobi, ali bi i malo zadigla obrvu i čudno me gledala.

Ujutro bi mi mama rekla: „ Dušo, pospremi igračke!“

Ja bih se samo namrgodila i rekla: „Ali mama, Garavac ih je razbacao!“

To bih napravila i kad bi mi tata rekao da smijeta pojestem ručak,

Rekla bih mu da mi je Garavac rekao da ga ne smijem pojesti, da ću se otrovati.

Svima sam pričala strašne priče o njemu, a odrasli su se pogledavali simboličnim pogledom s neizrečenim rečenicama i optužbama. Uskoro sam postala glavna „crna ovca“ u obitelji i zadužena čudakinja.

Uskoro se mama zainatila i nije više uvažavala moje izlikę sa Garavcem. Ponovo me potjerala u moj krevet. Bila sam izvan sebe od mamine tvrdoglavosti i nerazumijevanja, ali i od straha zbog Garavca. Dugo te noći nisam zaspala i osvratala sam se na svaki šum i zvuk. Najednom zasjaše njegove oči iza mog kreveta! Gotovo sam vrisnula, kad ono... on promoli glavu i namigne. Bila sam bez teksta.

- Hej ti! – viknula sam ga, a on ponovo izviri, namigne i isplazi jezik,*
- Pa ti si šaljivac! – počela sam se smijati, a on se nastavio glupirati.*

Iz dana u dan sve više vremena provodili smo zajedno i dani su nam bili ispunjeni smijehom i igrom. Garavac je postao moj najbolji prijatelj. Često bih cijeli dan provela s Garavcem u sobi u igri i zabavi, a roditelji su se opet s nevjericom pogledavali ispod oka.

No ja nisam marila. Uživala sam u našim igrama i Garavčevim ludim idejama. Bio je odličan u igri skrivača, no u igri kaladonta uvijek bih ja pobijedila. Njegove uspavanke bile su najsmješnije na svijetu, a priče za laku noć bile su mu urnebesne.

Nakon dvije godine bila sam šestogodišnjakinja. Te godine sam dobila brata i sve se promijenilo. Sve sam rjeđe vidjela Garavca i družila se s njime. Okupirale su me neke druge aktivnosti (ples, šah, engleski jezik) i druženja s prijateljima iz vrtića.

Jedne nedjelje smo se vraćali s bakinog tradicionalnog nedjeljnog ručka. Dok sam čekala da mama i tata spremе brata, pokupe sve njegove stvari i pozdrave se s djedom i bakom, izašla sam na ulicu, stala pokraj auta, stavila slušalice i pojačala glazbu na mp3 playeru. Pogledala sam lijevo i desno, nigdje nikoga. Čak su se i mama i tata zadržali u bakinoj kući.

U tom trenutku neki pokret u krajičku oka mi je skrenuo pažnju. Kad ono... u kanalu je stajao Garavac. Uspeo se na stražnje nožice, razvukao oštre zube u osmijeh, namignuo mi i mahnuo pandžicama. Shvatila sa da je to rastanak. Istog trena me nešto stisnulo oko srca i tiho sam izustila neki krik,

Odmah zatim su roditelji s bratom došli do auta i pitali me što je bilo, zašto sam blijeda. Nisam znala što bih im rekla pa sam promrmljala neko opravdanje da sam slučajno previše pojačala glazbu. Još jednom sam krajčičkom oka pogledala prema kanalu i vidjela kako Garavac gmiže i hitro nestaje u kanalizaciji. Tada sam ga posljednji puta vidjela...

Iduće godine sam bila prvašić i Garavca sam gotovo zaboravila kad smo došli u posjet kod moje tete i sestrične Larisse. Mama je sjela s tetom na terasu popiti kavu, a ja sam pošla potražiti Larissu. Došla sam do njene sobe. Kroz zatvorena vrata sam je čula kako ushićeno razgovara s nekim. Naglo sam otvorila vrata i pogledala uokolo: bila je sama u sobi. Sama samcata.

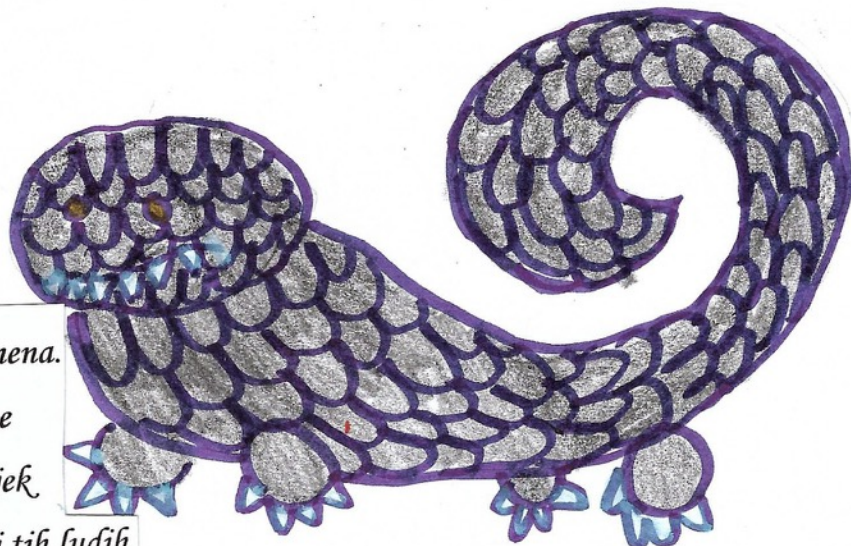

- *S kime razgovaraš, Larissa? – upitala sam je.*
 - *Aha, to je moj prijatelj Kan-Tu. – odgovorila je i nastavila se igrati.*
- Gledala sam ju baš kao što su i mene prije gledali, s nevjericom i čuđenjem u očima.*
- *Genetika. – šapnula sam sebi u bradu.*

Od tada se često pitam: „Je li Garavac bio stvaran ili samo plod moje bujne mašte? I hoće li moj brat, bratić i druge dvije sestrične izmišljati čudna stvorenja i tajanstvene prijatelje poput Larisse i mene?“ Vjerojatno ću to jednom i sama saznati.

Larissa je nastavila svima pričati o svome tajanstvenom prijatelju Kan- Tuu koji se obožava igrati s barbičama. Svi su je promatrali baš kao nekada mene, kao malu čudakinju. Ja sam joj povjerovala i odlučila joj biti podrška. Ipak sam i sama nekada imala čudnovatog prijatelja.

Od tada je prošlo puno vremena.

Nada je i Larissa predškolarica i više ne pominje Kan-Tua, no ja se još uvijek jećam naših čudnovatih stvorenja i tih ludih avantura iz mašte.

A Garavac? Nadam se da sada uljepšava dane nekog drugog kćinca, no zauvijek će ostati dio moga djetinjstva i moje mašte.

Jedna lijepa, topla i samo moja uspomena.

AUTOBIOGRAFIJA:

Zovem se India Funarić. Imam 10 godina. Rođena sam 7. veljače 2008. godine u Slavonskom Brodu. Živim u Đakovu s roditeljima i mlađim bratom. Idem u 4.6 razred Osnovne škole „Ivan Goran Kovačić“ u Đakovu i 3. razred glazbene škole, smjer violina. Treniram ritmiku, šah te pjevam u zboru glazbene škole. Volim svirati violinu i uživam u svim vrstama kreativnih radova. Odlična sam učenica a najdraži predmeti su mi Engleski jezik, Likovna kultura i Matematika. U slobodno vrijeme najradije čitam ili crtam. Kad odrastem želim postati književnica ili dizajnerica interijera.

Adresa: Otona Ivekovića 72,

31400 Đakovo

Broj telefona (tata): 097/ 666 -2679

Mentor: učiteljica Zrinka Funarić

Broj mobitela: 091/766 -5377

E-mail: www.zri.fu@gmail.com